

Wyrok z dnia 9 listopada 2001 r.

III RN 148/99

Sąd Najwyższy rozpoznaje rewizję nadzwyczajną od prawomocnego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w granicach zaskarżenia oraz podstaw rewizji nadzwyczajnej.

Przewodniczący SSN Andrzej Wasilewski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2001 r. sprawy ze skargi Janusza T. na decyzję Wojewody L. z dnia 23 listopada 1998 r. [...] w przedmiocie zameldowania na pobyt czasowy, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie z dnia 22 lutego 2000 r. [...]

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2000 r. Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie oddalił skargę Janusza T. na decyzję Wojewody L. z dnia 23 listopada 1998 r., utrzymującą w mocy decyzję organu pierwszej instancji orzekającą zameldowanie Hugo C. na pobyt czasowy do dnia 30 września 2000 r. w lokalu przy ul. O. w L.

Od wyroku tego rewizję nadzwyczajną wniósł Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, który zarzucając rażące naruszenie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) w związku z art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (jednolity tekst: Dz.U. z 1984 r. Nr 32, poz. 174 ze zm.), wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz uchylenie zaskarżonej decyzji Wojewody L. oraz utrzymanie nią w mocy decyzji Prezydenta Miasta L.

Sąd Najwyższy uznał, że rewizja nadzwyczajna Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego nie ma usprawiedliwionej podstawy z następujących przyczyn.

Podstawę rozpatrywanej rewizji nadzwyczajnej stanowi skonkretyzowany zarzut naruszenia w zaskarżonym wyroku określonych przepisów prawa. Przepisy te zostały wymienione wyżej w ramach tzw. petitum rewizji nadzwyczajnej, a w jej uzasadnieniu wskazano ponadto na naruszenie art. 328 § 2 KPC. Mając na uwadze, że rewizja nadzwyczajna została skierowana przeciwko prawomocnemu wyrokowi, że jej podstawą jest rażące naruszenie wskazanych przepisów prawa oraz, że rozpoznanie rewizji nadzwyczajnej następuje przy odpowiednim stosowaniu przepisów o postępowaniu kasacyjnym (por. art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.), Sąd Najwyższy rozpoznał sprawę w zakresie skonkretyzowanej określonymi zarzutami podstawy rewizji nadzwyczajnej (art. 393¹¹ § 1 KPC).

Żaden z podniesionych zarzutów nie został wykazany. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny przedstawił stan faktyczny sprawy, w tym relację z przebiegu postępowania przed organami administracyjnymi pierwszej i drugiej instancji, stanowisko skarżącego i stanowiska tych organów i na tym tle ocenę Sądu w zakresie zgodności zaskarżonej decyzji z prawem. W przedstawionej ocenie, oprócz wyjaśnienia ustawowych warunków zameldowania na pobyt stały lub czasowy według art. 9 ust. 2 i art. 29 ust. 1 ustawy o ewidencji ludności wyrażone zostało stanowisko Sądu, iż zaskarżona decyzja została wydana prawidłowo w ramach określonej w art. 47 ust. 2 tej ustawy kompetencji rozstrzygnięcia wątpliwości wynikających na tle zgłoszonych danych. Nawiązując do wcześniej przedstawionych ustaleń zaskarżonej decyzji NSA stwierdził *expressis verbis*, że „Hugo C. jest mężem najemcy lokalu Jadwigi, zamieszkuje w tym lokalu i koncentruje w tym lokalu zamierzenia życiowe, a zatem jest uprawniony do przebywania w tym lokalu. W tej sytuacji Sąd stwierdził, że zaskarżona decyzja nie narusza przepisów obowiązującego prawa i skargę od niej oddalił na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym”.

W świetle tego, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, należy uznać, że oczywiście niezasadny jest zarzut dotyczący naruszenia art. 27 ust. 1 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Według tego przepisu: „w razie nieuwzględnienia skargi Sąd skargę oddala”. Dokładnie tak rozstrzygnął NSA w zaskarżonym wyroku. Oczywiście bezzasadny jest także zarzut naruszenia art. 328 § 2

KPC przez - jak to ujęto w uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej o pozbawienie uzasadnienia wyroku konkretnych elementów, o których mowa w tym przepisie. Tymczasem, wbrew rewizji nadzwyczajnej, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znalazły się odpowiednie do zakresu postępowania sądu administracyjnego (por. art. 21 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym) oceny co do zgodności z prawem postępowania administracyjnego w rozpatrywanej sprawie, co do podstawy faktycznej wyroku i co do odpowiedniości stanu faktycznego i zastosowanych w zaskarżonej decyzji określonych przepisów prawa materialnego. Być może, iż ustalenia te mogłyby być ujęte w szerszym wywodzie argumentacyjnym. W żadnym jednak razie nie jest zasadny zarzut rażącego naruszenia art. 328 § 2 KPC, przy czym w rewizji nadzwyczajnej nawet nie wskazano na to, ażeby ewentualne niedostatki uzasadnienia wyroku mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. art. 393¹ pkt 2 KPC).

Sąd Najwyższy stwierdził, że także w odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 47 ust. 2 ustawy o ewidencji ludności, rewizja nadzwyczajna nie wskazała odpowiedniej argumentacji. Stosownie do tego przepisu, jeżeli nie można dokonać zameldowania w trybie tak zwanej czynności materialnoprawnej, o której mowa w ustępie pierwszym art. 47 ustawy, z powodu danych budzących wątpliwości, to następuje rozstrzygnięcie spornego problemu przesłanek zameldowania w trybie decyzji właściwego organu gminy. W świetle oceny wyrażonej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Naczelny Sąd Administracyjny prawidłowo zinterpretował treść art. 47 ust. 2 ustawy o ewidencji ludności, zresztą w rewizji nadzwyczajnej nie ma co do tego jakiegokolwiek zarzutu. Nie ma też zarzutu, który odnosiłby się do wadliwej subsumcji wskazanego przepisu do ustalonych okoliczności (por. art. 393¹ pkt 1 KPC). Takiej wadliwości wyroku nie ma, skoro rozstrzygnięto o zameldowaniu na pobyt czasowy męża osoby uprawnionej do zajmowania danego lokalu na zasadzie najmu, przy czym zameldowanie potwierdzało istniejący stan faktyczny rzeczywistego zamieszkiwania i z pochodnym od żony (będącej najemcą lokalu) do tego uprawnieniem. Jeżeli więc nie ma naruszenia wskazanego przepisu ani w zakresie jego interpretacji, ani w zakresie jego zastosowania, to nie są odpowiednie do podniesionego zarzutu argumenty rewizji nadzwyczajnej jakoby – zdaniem skarżącego – kwestia uprawnień do lokalu nie została należycie wyjaśniona oraz, że w toku postępowania przed organem pierwszej instancji nastąpiło „naruszenie procedury administracyjnej przy zawieszeniu postępowania administracyjnego”. Wobec nieadekwatności tych argumentów do postawionego zarzutu nie podlegały one merytorycznemu rozpoznaniu.

Podobnie należało ocenić inne argumenty, które nie dotyczyły art. 47 ust. 2 ustawy o ewidencji, lecz stosowania przepisów o postępowaniu, których naruszenia nie zarzuciono. W szczególności można zauważyć, że w rewizji nadzwyczajnej zarzut bezpodstawności rozstrzygnięcia łączy się z brakiem w aktach sprawy karty pobytu czasowego Hugo C., chociaż z powoływanej także w rewizji nadzwyczajnej notatki służbowej wynika, że kartę taką zainteresowany uzyskał w okresie od dnia 4 listopada 1998 r. do dnia 4 listopada 2000 r., a więc był to fakt objęty postępowaniem zakończonym zaskarżoną decyzją z dnia 23 listopada 1998 r.

Z powyższych przyczyn, uznając że rewizja nadzwyczajna nie miała usprawiedliwionej podstawy, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu (art. 393¹² KPC).

=====